

HYDE PARK

A KÉPES IFJÚSÁG MARGÓJÁRA

Ifjúkorom óta követem, figyelemmel kísérem ennek az újságnak az útját. Én is tudósítója és külmunkatársa voltam a hajdani Ifjúság című kiadványnak. Boldog érzés töltött el, amikor írásaimat, karcolataimat olvashattam a lapban.

Véleményem szerint az 1991 szeptemberében induló új arculatú Képes Ifjúság igen sokoldalú, színvonalas hetilap. Értékessé teszi új rovatai: Tananyagpótló, Vajdasági írók arcképcsarnoka, Kettőspont, Hyde Park stb. Úgyszintén a szórakoztató jellegű oldalak is tartalmasabbak, művelődést is nyújtanak. Tanácsolom, hogy mindenkor kövessék, teljesítsék az olvasótábor igényeit, óhajait, a lap jelenlegi szerkesztési kereteiben. Készítsenek még több időszaki témájú riportot, interjút, ifjúságunk életéből, anyanyelvű oktatásunkról, a pályaválasztásról stb. Ilyen jellegű terjedelmesebb írásokat és rövidebb tudósításokat (fotókkal) a középiskolások, egyetemisták is küldhetnek.

Ismertessék az egyes irodalmi műfajok klasszikus és modern vál-

fajait (vers, novella, publicisztika, kritika, humoreszk stb.), példákkal szolgálva költőink, íróink tollából. Foglalkozzanak a művészi vers- és szövegmondás, színjátszás követelményeivel is. Ajánljanak műveket a beszéd- és színművészeti vetélkedőre. Az ifjú tollforgatók leközlött alkotásaihoz fűzzék egy-egy író, költő vagy újságíró véleményét, gondoskodjanak könyv- vagy egyéb jutalomról is (így a képzőművészeti munkák, rajzok értékelése esetében is). Ezáltal együtt készülhetnek a középiskolások művészeti-irodalmi vetélkedőjére. Mi lesz az ideai KVM-vel, és hol az új szabályzat? Mikor és hol tartunk összejevetelt hagyományos rendezvényünk szervezése céljából (a korábbi tapasztalatainkból, megjegyzésekből merítve)?

Rendezzünk közös irodalmi eseményeket. Szükséges a szerkesztőség és a fiatalok, valamint a pedagógusok még nagyobb méretű együttműködése. Együtt népszerűsítsük és terjesszük a Képes Ifjúságot!

Új rovatot ajánlok a lapba Tanárportré címmel: egy-egy peda-

gógus mutakozzon be az olvasóknak, rövid életrajzzal, pályaképpel, ugyanakkor számoljon be az oktató-nevelő munkájáról, új módszereiről és egyéb művelődési tevékenységeiről. Mondjon véleményt az új középiskolai, illetve gimnáziumi tantervekről stb. Diákportrékat is megjelentethetnének az ifjú olvasók tollából. Újságíróportré címmel a szerkesztőség tagjai is bemutatkozhatnak. Ezáltal jobban megismerhetnénk egymást, és még sikeresebb munkát végezhetnénk.

P. BERÉNYI Ilona,
az újvidéki Svetozar Marković
Gimnázium magyar nyelv és
irodalom szakos tanárnője

KÉTELYEIM

Elégedettek lesznek-e a gimnazisták?

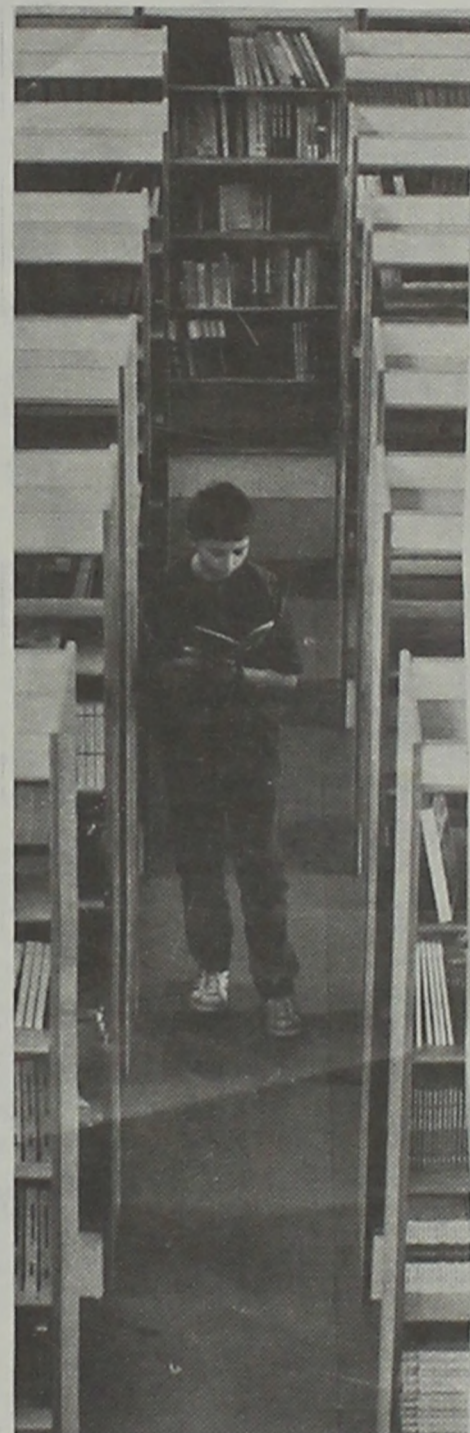
Az első félév utolsó napjaiban járunk. Szokás szerint bemelegyek a szabadkai Építőipari Középiskola tölgyfa kapuján, amely oly hűséges minden tanulóhoz, aztán fel a márványlépcsőkön, az első emeletre.

Ahogy a folyosó kövein lehajtott fejjel számolom lépteim, egy éles füttyszóra figyelek fel. Egy osztály előtt találok magam, amelynek ajtaja tárva-nyitva áll. Mit sem sejtve bekukucskállok, hogy kiket látok ott. A ruhájuk és a cipőjük festékes, kezükben szerszám, fejükön újságból készített csákó. Szorgalmasan dolgoznak és vidáman. Ezek a fiatalok, az én iskolatársaim, akik gyakorlati oktatáson vannak, és az iskolánk egyik osztályában dolgoznak. Tovább megyek, nagyon megbotráncoltam. Azután az osztályomban felmerül a már jól ismert téma: – Költözünk, vagy maradunk? Egy esti híradóban hallottam, hogy január 8–11-ike között költöztetik a két iskolát, mivel a gimnázium tanulóinak nem elég tágas a jelenlegi épület, s mert jogot formálnak a mi épületünkre, holott a tizenöt évvel ezelőtt megszüntetett gimnázium csak két éve létezik. Ez mind szép és jó, de ne higgyék, hogy a régi gimnázium épülete oly hűségesen fogja őket szolgálni. Hogy miért? A kérdés jogos. Hát azért mert mi építészek igyekszünk az ódon épület minden zegét-zugát rendbe hozni.

A kőművesek vakoltak, a festők meleg színekkel tették hangulatosabbá a tantermeiket, a keramikusok pedig az új fogorvosi rendelőt tették rendbe. De vajon az új pedagógus, fizikus és matematikus növendékek megteszik-e mindezt, ha megkapják az épületet?

Amikor a Svetozar Marković középiskola udvarában jártam, nem láttam mást, mint kopár, kibetonozott, vagy kopár, kitaposott földfelületet.

A mi iskolánk tanulóinak 70%-a fiú, akik olykor szemtelének, de a mi fiúink tavasszal szorgalma-

san locsolják a pázsitot az udvarban. Emlékszem, amikor cserjéket ültettünk az udvar részében, jól emlékszem, mert az én osztályom volt. Az udvarnak az a része ki volt téglázva. Az osztályfőnököm, Törteli Károly műépítész lapátokat, ásókat és csákányokat osztott szét, majd hozzáálltunk a munkához. Felszedtük a téglákat, amelyek már évek óta ott álltak beletaposva a földbe, majd elültettük a cserjéket. Még ma is díszítik az udvart. Ahogy én ismerem a gimnazistákat, nekik nem fülne a foguk a munkához.

Kíváncsi vagyok, hogy pár év múlva hová fognak bennünket költöztetni, mert mi úgyis rendbe tesszük az épületet, s aztán szépen kilakoltatnak bennünket, egyszóval kiteszik a szűrünket az utcára. Vajon a gimnazisták elférnek-e majd az új épületükben, s tizenöt év múlva, amikor majd a mennyezet vakolata a fejükre szakad, eszükbe jut-e a régi Svetozar Marković épület, amit mi addigra szépen rendbe hozunk.

No, de seba, építészek, fel a fejjel, mi ezt már megszoktuk, mert ez az iskola kemény gyerekké farag bennünket!

(folytatás következik...)

KANYÓ Kornélla

